

Arrest

nr. 41 708 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 12 april 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2010 om 19 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij verklaarde op 15 januari 2010 in België te zijn aangekomen en diende op 18 januari 2010 een asielerzoek in. Op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd vastgesteld dat verzoekende partij op 13 november 2009 in Mytilini, Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 5 februari 2010, geleid op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekende partij.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden. Op 12 april 2010 werd hiervan melding gemaakt aan de Griekse autoriteiten door middel van een Tacit Agreement.

1.4. Op 12 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan [lees: Irak] verklaart te zijn, vroeg op 18.01.2010 een asiel(aanvraag). Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 13.11.2009 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit-illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dat hij op 28.01 .2010 stelde de betrokkene dat hij in januari 2010 van Turkije naar België reisde zonder onderbreking via hem onbekende landen. Hij ontkennde dat zijn vingerafdrukken onderweg ergens zouden zijn genomen. Vingerafdrukkenonderzoek wees echter uit dat de betrokkene op 13.11.2009 te Mytilini door de Griekse instanties werd geregistreerd. Op 05.02.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 12.04.2010 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 23.03.2010 verzoekt de betrokkene via zijn advocaat dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat hij op 14.09.2009 in Griekenland aankwam. Zijn vingerafdrukken werden genomen en de betrokkene werd gearresteerd. Na een nacht vasthouding zou hij naar Turkije zijn verwijderd. Hij zou vanuit Turkije naar Irak zijn teruggekeerd en op 21.12.2009 zijn teruggekeerd naar Istanboel, vanwaar hij op 08.01 .2010 zou zijn vertrokken.

Na een reis zonder onderbrekingen zou hij op 16.01 .2010 in België zijn aangekomen. Volgens de betrokkene is Griekenland niet meer verantwoordelijk omdat hij meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten verbleef en omdat hij door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd. Verder komt Griekenland volgens de betrokkene zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. Asielzoekers worden niet geïnformeerd en opgevangen, de mogelijkheid om asiel te vragen wordt niet gegarandeerd. Er is geen onafhankelijk beroepsorgaan meer inzake asielaanvragen. De betrokkene stelt dat hij reeds door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd en dat hij dit risico bij een overdracht aan de Griekse instanties opnieuw zal lopen vanwege

het associatieverdrag tussen Griekenland en Turkije Een overdracht aan Griekenland betekent om die reden een schending van Europees en internationaal recht en van het non-refoulementbeginsel. Ter ondersteuning wordt o a. verwezen naar rapporten van het UNHCR juli 2007 en 02.04.2009), van Thomas Hammarberg. mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa van 04.02.2009. van Amnesty International (27.02.2008 en april 2009), de "Greek Council for Refugees (15.02.2009) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 9796 van 10.04.2008, 25.960 van 10.04.2009 e.a).

Betreffende de verklaringen van de betrokkene in het schrijven van 23.03.2010 merken we op dat de betrokkene op 28.01.2010 door onze diensten werd gehoord, daarbij bijgestaan door een tolk van de Koerdische taal (Badini). De betrokkene verklaarde toen dat hij op 21.12.2009 Irak verliet en van 23.12.2009 tot 08.01.2010 in Turkije verbleef. Vandaar vertrok hij naar eigen zeggen op 08.01.2010 via een hem niet bekende route naar België waar hij op 15.01.2010 zou zijn aangekomen. In het schrijven van 23.03.2010 stelt de betrokkene dan weer dat hij Irak 01.09.2009 verliet en op 14.09.2009 in Griekenland aankwam. Hij zou door de Griekse instanties naar Turkije zijn verwijderd en vandaar zijn teruggekeerd naar Irak, waar hij tot 21.12.2009 zou hebben verbleven. We benadrukken dat deze verklaringen totaal verschillen van wat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 28.01.2010 tegenover onze diensten verklaarde. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor bij onze diensten geen melding van de feiten, die hij in het schrijven van 23.03.2010 aanbrengt. Bovendien staat onomstotelijk vast dat de betrokkene zich op 13.11.2009 in Griekenland bevond, wat niet overeenstemt met zijn verklaringen. Hij brengt verder geen enkel bewijs aan van de in het schrijven van 23.03.2010 aangehaalde feiten. We besluiten op grond van bovenvermelde opmerkingen dat aan de verklaringen van de betrokkene dan ook geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de vraag van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21 .980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RW, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De

betrokkene brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de bewering dat er geen onafhankelijke beroepsinstantie meer zou zijn moet worden opgemerkt dat presidentieel decreet 81/2009 van juni 2009 inderdaad de raden van beroep voor de aanvragen, die in eerste aanleg worden afgewezen, afschaft, maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State worden onderzocht.

De betrokkene stelt dat hij bij overdracht aan de Griekse instanties risico loopt op een schending van het "non-refoulement"-beginsel. Hij zou al door de Griekse instanties naar Turkije zijn verwijderd. We benadrukken dat de betrokkene hiervan geen enkel bewijs kan aanbrengen. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève en is dus gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielerzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit op 26.02.2009 aan de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan verder niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren naar zijn land van herkomst of Turkije. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet en is derhalve speculatief.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56elf46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk: *the presumption must be that Greece will abide by its obligatoris under those directives*). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielerzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat België verkoos omdat België de mensenrechten respecteert. Dit motief is algemeen en willekeurig en geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben en in goede gezondheid te verkeren.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verzoekende partij betoogt dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Zij stelt dat er dus mag van worden uitgegaan dat verwerende partij haar op korte termijn zal willen terugleiden naar Griekenland, zodat zij niet dienstig een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure. Zij licht voorts toe dat zij diligent optrad door op 16 april 2010 een vordering bij de Raad in te leiden tegen de beslissing die haar op 12 april 2010 werd ter kennis gebracht.

2.2. Het diligente optreden van verzoekende partij staat niet ter discussie. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt bijgevolg voldoende aangetoond en wordt niet betwist nu verzoeker op 20 april naar Griekenland gerepatrieerd wordt.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel mag verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet zij integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.5. Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens haar voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

“IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Verzoeker werd al eens door de Griekse autoriteiten gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. Hij heeft toen niet de mogelijkheid gekregen om zijn asielrelaas op behoorlijke wijze uiteen te zetten. Hij heeft zijn rechten als asielzoeker niet kunnen uitoefenen; hij werd de volgende dag reeds teruggeleid naar Turkije.

Indien verzoeker nu opnieuw gerepatrieerd word naar Griekenland zal het verhaal zich herhalen. Zijn aanvraag zal niet ten gronde worden behandeld en er zal hem geen enige status van bescherming worden toegekend.

De rapporten die verzoeker aanhaalt tonen aan dat asielzoekers in Griekenland niet kunnen rekenen op een behandeling van hun asielaanvraag volgens de standaarden vastgelegd in Internationaal en Europees recht. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen maken melding van de wanpraktijken die gaande zijn in Griekenland. Er is een gebrek aan tolken, juridische bijstand en opvang in Griekenland. Er is onvoldoende toegang tot de asielprocedure en de besluitvorming is van zeer slechte kwaliteit. De situatie voor asielzoekers die teruggewezen worden in het kader van de Dublinverordening is bijzonder slecht.

Verzoeker wijst in dit opzicht op het arrest Saadi tegen Italië geveld door het EHRM. In dit arrest wordt het belang van rapporten van onafhankelijke internationale organisatie onderlijn(t)[d]:

“131. To that end, as regards the general situation in a particular country, the court has often attached importance to the information contained in recent reports from independent international human-rights-

protection associations such as Amnesty International, or governmental sources, including the US State Department”.

Uit dit arrest blijkt ook dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen op zichzelf niet voldoende om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren:

147., (...) In that connection the court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are nor in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.”

Hieruit blijkt dat het argument, aangehaald door tegenpartij, dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en de Europese richtlijnen m.b.t. asielrecht omgezet heeft, niet volstaat.

Uiteraard raakt de informatie terug te vinden in deze rapporten aan de situatie van verzoeker. Hij is immers een asielzoeker die opnieuw het slachtoffer zal worden van het uiterst slechte asielbeleid van de Griekse autoriteiten.

Er wordt geen enkele garantie geboden op een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Er wordt door de Griekse autoriteiten alles behalve een effectieve bescherming geboden tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien zal verzoeker niet de kans krijgen een uitspraak ten gronde door Uw Raad af te wachten. Ondertussen zal hij gerepatrieerd (is) worden naar Griekenland. De vraag is dan wat de waarde nog is van een eventuele nietigverklaring van de bijlage 26 quater afgeleverd door tegenpartij.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat wanneer verzoeker zich terug in Griekenland bevindt, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

2.6. Verzoeker voert onder meer aan dat hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Griekenland zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij geen garanties kan voorleggen waaruit een eerlijke en correcte behandeling van de asielaanvraag in Griekenland kan blijken. Verzoeker voert tevens aan dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij het reële risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Irak. Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoekende partij zich op rapporten en rechtspraak.

2.7. Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”(vrije vertaling: ‘*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*’). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210*).

2.7.1. Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

2.8. Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

2.8.1. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure in het land waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd- aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van

gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat evenmin toe het voorgehouden reële risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

2.8.2. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker zich weliswaar steunt op persoonlijke slechte ervaringen in Griekenland maar acht deze verklaringen ongeloofwaardig. Volgens de brief van verzoekers raadvrouw van 23 maart 2010 en het verzoekschrift zou hij op 14 september 2009 in Griekenland zijn aangekomen. Hij zou gearresteerd zijn, zijn vingerafdrukken werden genomen, en hij zou de volgende dag naar Turkije uitgewezen zijn. Verzoeker zou in Istanbul tien dagen gevangen gezeten hebben en diende Turkije te verlaten. Volgens het schrijven van 23 maart 2010 zou hij naar Irak zijn teruggekeerd. Zowel in het Dublininterview als volgens de brief van zijn raadvrouw zou hij op 21 december 2009 vanuit Irak naar Istanbul gereisd hebben en van daaruit op 8 januari 2010 naar België vertrokken zijn. Aldus zou verzoeker volgens beide verklaringen niet in Mytilini, Griekenland geweest zijn op 13 november 2009 wanneer hij door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd en zijn vingerafdrukken werden genomen. De vingerafdrukken tonen het tegendeel aan. Waar verzoeker aldus zijn vrees herhaalt om “opnieuw” het voorwerp te worden van refoulement moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar de persoonlijke moeilijkheden in Griekenland en de algemene beschouwingen niet volstaan te meer nu verzoeker niet aantoont dat hij in september 2009 in Griekenland was en hij toen teruggewezen werd naar Turkije. Verzoekers verklaringen inzake zijn uitwijzing uit Griekenland in september 2009 zijn onmogelijk nu zijn vingerafdrukken op Mytilini pas werden genomen op 13 november 2009 en de Eurodac database geen vingerafdrukken bevat van verzoeker van september 2009. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker zijn beweringen inzake de onmogelijkheid asiel aan te vragen in Griekenland en zijn refoulement naar Turkije niet aantoont. Immers verzoeker legt geen begin van bewijs neer van zijn uitwijzing uit Griekenland op 14/15 september 2009, noch van zijn arrestatie in Istanbul, noch van zijn uitwijzing uit Turkije, noch van zijn terugkeer naar Irak en noch van zijn tweede vertrek uit Irak in december 2009.

2.8.3. In zijn verzoekschrift maakt verzoeker verder op zeer algemene wijze gewag van mogelijke problemen in Griekenland. Het volstaat echter niet te vermelden dat verzoeker geen asiel kan aanvragen of te verwijzen naar de mogelijke schending van het refoulement beginsel, wanneer blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een dergelijke asielaanvraag te hebben gedaan tijdens zijn verblijf in Griekenland en verzuimt een concreet begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt of heeft gelopen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich tijdens zijn verblijf in Griekenland niet kon laten registreren als asielzoeker. Verder dient erop gewezen te worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM 5 februari 2002, Conka, nr. 75). Ten overvloede kan worden gesteld dat indien verzoeker volgens de in de bestreden beslissing aangehaalde brief van zijn raadvrouw, naar Irak zou zijn teruggekeerd en er drie maanden gebleven zijn hij het niet noodzakelijk achtte dit te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Aldus kan hij bezwaarlijk kan volhouden dat “*zijn leven en vrijheid bedreigd*” worden in Irak.

2.8.4. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk).

2.9. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

K. DECLERCK